

PROGRAMA DE PLANEJAMENT TERRITORIAL
DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES
Avda. Josep Tarradellas, 2-6
08029 BCN

En Raül Valls i Lucea, amb DNI 40.976.590 – C, secretari del **Centre per a la Sostenibilitat Territorial** (CST) , amb domicili a efecte de notificació a Cal Monjo, Plaça de l'Església, s/n, de Sant Privat d'en Bas (la Vall d'en Bas, 17176), en nom del CST i de les entitats **Associació Naturalistes** de Girona, **LIMNOS** (Pla de l'Estany), **ADEPAR** (Riudarenes), **Salvem el Pla de Vidreres** (La Selva), **PLANACUMA** (La Selva), **GEDENA** (Ripollès), **Salvem Sant Aniol** (Garrotxa), **ARÇ** (Ripollès), **Cercle per a la Sostenibilitat del Ripollès**, **Factoria de Sostenibilitat** (Comarques gironines), **Salvem les Valls** (Garrotxa), **La Llémena Espai Natural** i **Grup de Defensa del Ter**

EXPOSA

Que les entitats esmentades a l'encapçalament han examinat l'Avantprojecte del Pla territorial parcial de les Comarques Gironines sotmès a informació pública mitjançant publicació de l'anunci corresponent al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya núm. 5457 - 03/09/2009, i que no estant d'acord amb determinats elements de l'Avantprojecte, hi formulen els següents

SUGGERIMENTS, PROPOSTES I OBSERVACIONS

El PTPCCGG segueix estant sota l'eixida d'una màxima malauradament molt corrent: els fets no sempre corresponen a les paraules. Està clar que hi ha quelcom que ha fet forat en la ideologia dominant (el productivisme), però encara no ha passat del terreny de les declaracions, del que toca dir per ser políticament correctes. **Una concepció autènticament**

sostenible encara és lluny d'arrelar en las ments de gran part dels nostres gestors públics.

El PTPCCGG segueix sent un instrument de dominació de la natura i del territori i no d'adaptació als seus límits. El Pla, malgrat les declaracions de suposat culte a la "sostenibilitat", segueix apostant i defensant en els seus elements més substantius pel creixement a ultrança per garantir una suposada i més que dubtosa "qualitat de vida de la població". **No assumeix el sobredesenvolupament que pateix la nostra societat i continua amb la inèrcia desenvolupista de les darreres dècades:** segueix psicològicament ancorat en un suposat "endarreriment" econòmic i en el ja gastat discurs de la "manca d'infraestructures". En els fons de tot plegat i sobretot referint-se a les CCGG segueix planant el vell fantasma del "reequilibri territorial" entès aquest com a simple difusió del model de l'àrea metropolitana a la resta del territori.

El PTPCCGG segueix mantenint un "**autisme disciplinari**" amb un **predomini de les solucions basades en el desplegament de grans infraestructures**, sobretot de mobilitat, sobre una visió holística del territori que tingui com objectiu principal, per damunt d'altres, la preservació i millora de la matriu territorial entesa com un tot. Aquesta visió esbiaixada, és capaç d'apreciar, fins i tot de manera sincera, el paisatge i els valors naturals, però sempre com a reductes aïllats a preservar de les constants transformacions a les que es sotmet la resta del territori. Aquestes transformacions es legitimen en nom d'un "progrés" entès de manera simplificada com un creixement il·limitat dels recursos disponibles obviant la seva condició de limitats i per tant d'exhauribles.

El PTPCCGG es veu mancat també un **anàlisi de la petjada ecològica de les comarques gironines dins del context planetari**. Aquesta dada és absolutament necessària per traçar el full de ruta cap a la sostenibilitat territorial, ja que no podem defugir de la realitat que el sobre-dimensionament del nostre metabolisme econòmic es basa en l'espoliació d'altres països que viuen instal·lats en una misèria crònica.

En resum estem davant d'un document que beneeix les inèrcies d'uns processos socioeconòmics negatius amb nefastes conseqüències territorials i que constantment es proclama de manera oficial que s'han de superar.

El PTPCCGG, **hauria de ser doncs l'eina per definir un nou model basat en una nova cultura del territori per les comarques gironines i no establir unes traces poc definides hereves d'unes inèrcies que s'han demostrat destructives.** Aquestes inèrcies donen joc a la planificació d'infraestructures actual i al planejament urbanístic municipal vigent. No frenen el creixement desmesurat que els planejaments urbanístics actuals preveuen i llur desenvolupament superaria amb escreix les previsions que el Pla defineix.

El fet de **no tenir en compte aspectes com l'estalvi energètic, la política de gestió de residus, la gestió de l'aigua, etc. el deixa totalment escapçat.** Díficilment podem entendre que un Pla Territorial seriós obviï aquestes qüestions i pretengui ser un autèntic instrument de planificació.

Hi ha una regulació important a l'hora de no permetre la implantació de zones residencials i d'urbanitzacions aïllades, però és **insuficient a l'hora de regular els usos en sòl no urbanitzable** (o en el sistema d'espais oberts), com per exemple poden ser les tanques, les edificacions no residencials en sòl no urbanitzable, la protecció dels cursos hídrics, etc.

Un altre aspecte important que no es té en compte, és el **desenvolupament d'eines jurídiques necessàries per tal que els ajuntaments estableixin les seves estratègies de creixement segons el que ha establert el Pla per a cada un d'ells.** En aquest cas es confia en la seva bona intenció perquè revisin voluntàriament el seu planejament. De fet, aquesta confiança i voluntat amb la bona predisposició dels ajuntaments, que són els que fins ara han tingut les màximes competències a l'hora de poder planificar el territori, no es veu molt efectiva per assolir part dels objectius que proposa el Pla. En aquest sentit mancaria una participació real dels ajuntaments per desenvolupar visions col·lectives i globals del territori i trencar definitivament les perniciosos lògiques de competitivitat entre municipis. Conseqüència d'aquest treball pedagògic i col·lectiu hauria de ser la desclassificació d'aquells sòls incompatibles amb els objectius del Pla Territorial i de la Llei d'Urbanisme. Adequar discurs i actuacions hauria de ser una constant d'un procés de planejament tant delicat.

Tanmateix també, el Pla manté sòls urbanitzables encara no desenvolupats que comporten creixements urbanístics desmesurats i contradictoris amb els propis objectius que estableix el Pla. En aquest sentit **cal que aquest estableixi terminis per a les revisions de planejament i**

que limiti el percentatge de creixement anual per municipi. El creixement zero o desenvolupaments urbanístics que treballin exclusivament la densificació sense noves ocupacions de sòls no haurien de ser un tabú. La pregunta és si ens podem seguir donant el luxe d'ocupar terres de conreu que han de garantir per nosaltres i per les futures generacions la seguretat i sobirania alimentària.

Pel que fa als **polígons industrials es troba també a faltar una regulació i una limitació important per la planificació d'aquest tipus de sòls.** Defensem que el Pla no ha de ser tan permissiu i generalista. Es proposa que acoti o localitzi aquests sòls i no permeti l'obertura de nous polígons industrials, si els actuals no estan omplerts i finalitzats. Aquesta última opció es proposa, també, per aquells sòls industrials encara no desenvolupats i que es situen en zones d'alt valor paisatgístic o ecològic. Aquest seria el cas dels sectors industrials situats a l'oest de Gualta, al sud-oest de Fortià, a l'oest de Llançà, al nord de Vilobí d'Onyar i a l'est de Maçanet de la Selva. També plantegem que es redefineixin la grandària dels polígons crònicament infrautilitzats i que es tinguin en compte els canvis en el model productiu i les necessitats d'un model industrial en transició ecològica.

La mobilitat i les seves infraestructures segueixen un model de planificació continuista, que es recolza en el vehicle privat, el desenvolupament infinit de la xarxa viària i el manteniment del transport públic dins la marginalitat. No hi ha accions reals que suposin un canvi de model que s'adeqüi a las demandes que els protocols internacionals de reducció d'emissions ens demanen. En aquest sentit hi ha una total desconexió, com si una cosa no hagués estat conseqüència de l'altra. El Pla Territorial hauria de plantejar la generació de proximitats, la reducció de km/persona anuals, la reducció de velocitat, en resum, la pacificació de trànsit com un element fonamental del futur del territori.

Des dels moviments socials i les entitats veiem en els **Plans Territorials uns instruments extraordinaris per l'aprofundiment democràtic i per la participació social de la ciutadania en el disseny del seu futur.** Molts dels conflictes territorials que hem viscut i vivim a comarques gironines venen determinats per aquesta manca de participació democràtica en el disseny del territori. La ciutadania vol, i ho demostra cada cop més, ser protagonista dels canvis i també vol decidir quan les coses s'han de quedar com estan. El canvi de model social i econòmic envers la sostenibilitat és sens dubte el tema del nostre temps.

El Pla Territorial Parcial de les CCGG hauria de ser un eina per aquest canvi i en cap cas un document burocràtic de poca influència social que passi de puntetes per damunt de temes tant transcendents pel nostre futur.

A Sant Privat d'en Bas, 2 de novembre de 2009.

Raül Valls i Lucea, en representació de les entitats: **Associació Naturalistes de Girona, LIMNOS, ADEPAR, Salvem el Pla de Vidreres, PLANACUMA, GEDENA, Salvem Sant Aniol, ARÇ, Cercle per a la Sostenibilitat del Ripollès, Factoria de Sostenibilitat, Salvem les Valls, La Llémna Espai Natural, Grup de Defensa del Ter i Centre per a la Sostenibilitat Territorial.**